

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Ł. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 maja 2017 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 marca 2016 r., którym oddalono powództwo o zapłatę kwoty 140 028,76 zł tytułem zwrotu pożyczki przeciwko Ł. K.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one

rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty, gdyż postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że suma wszystkich dowodów i domniemań opisanych w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej powinna bez głębszej analizy prowadzić do wniosku, że Sądy *meriti* dokonały błędnej wykładni art. 74 k.c., bowiem między stronami zawarto umowę pożyczki w kwocie dochodzonej w sprawie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przyczyny polegającej na oczywistej zasadności skargi konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna w oczywisty sposób tych wymagań nie spełnia. Przedstawienie przyczyny mającej uzasadniać przyjęcie jej do rozpoznania jest niewystarczające z uwagi na ogólnikowość oraz niewyodrębnienie w sposób wyraźny przyczyn i podstaw kasacyjnych. Poprzestanie na stwierdzeniu,

że zasadność skargi potwierdza „suma i wszystkich dowodów i domniemań, wykazanych szczegółowo wyżej” uniemożliwia, z uwagi na ograniczoną kognicję Sądu Najwyższego w postępowaniu przedsądowym, dokonanie oceny prawidłowości przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dodatkowo należy podkreślić, że skarga w tej części zawiera polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądów powszechnych oraz z dokonaną przez nie oceną dowodów w sprawie, która z uwagi na związanie podstawą faktyczną rozstrzygnięcia jest niedopuszczalna (art. 398³ § 3, art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw